

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **A. D.**
zastoupen Mgr. Janem Urbanem, advokátem
se sídlem Haškova 1714/3, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. září 2019, č. j. OAM-435/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 1. 11. 2019 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 27. 9. 2019, č. j. OAM-435/ZA-ZA11-ZA21-2019, kterým mu ústřední správní orgán neudělil

mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Dle žalobce jsou v jeho případě dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 až 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody sdělil správnímu orgánu věrohodnou výpovědí a doložil. Žalobce zejména nesouhlasí, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování. Správní orgán k tomu došel v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce sdílí azylové důvody se svou matkou a bratrem.
3. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a co mu je známo z jeho úřední činnosti. Matka žalobce žádala o mezinárodní ochranu již v roce 2017 a 2018, tvrzené důvody však z důvodu odjezdu rodiny do Německa nebyly meritorně posouzeny. Mezitím nabyl žalobce zletilosti, i přesto měl správní orgán přihlídnout k informacím, které jsou mu z předchozí žádosti známy.
4. Žalobce má za to, že se žalovaný dopustil chybného úředního postupu, když se nezabýval výpověďmi matky, které učinila v době jeho nezletilosti jeho jménem, čímž porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Postupem v rozporu se zákonem a ostatními předpisy porušil § 3 správního řádu, nezjištěním stavu věci bez důvodných pochybností § 2 odst. 4 správního řádu, neobstaráním dostatečných informací § 23c zákona o azylu. Nezjištěním všech rozhodných okolností a nepřihlížením ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, porušil správní orgán § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu. Neprovedením potřebných důkazů a nedostatečným odůvodněním napadeného rozhodnutí pak byla porušena ustanovení § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Žalobce dále namítá nesprávnost a nepřezkoumatelnost posouzení možnosti udělit humanitární azyl nebo doplňkovou ochranu dle § 14, resp. § 14a písm. d) zákona o azylu z důvodu zdravotního stavu bratra žalobce. Tento je psychicky nemocný a po pokusu o sebevraždu byl jeden a půl měsíce hospitalizován, přičemž počátek jeho problémů je vázán na traumatické zážitky v zemi původu. Žalobce má se svým nezletilým bratrem dobrý vztah, žalovaný se ale vůbec nezabýval nejlepším zájmem nezletilého dítěte, tento nijak nedefinoval a ani neodůvodnil přiměřenost svého rozhodnutí směrem k nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte. Přičemž právě tento musí být dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *„předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány.“* Konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy, a to např. v rozsudku ze dne 8. 11. 2016, č. 56971/10 (El Ghatet proti Švýcarsku), ve kterém dovodil, že nejlepší zájem dítěte musí být středobodem úvah rozhodujícího orgánu a důležité je precizně formulované odůvodnění zacílené na posouzení nejlepšího zájmu dítěte.
6. Nadto žalobce dodává, že návrat do vlasti by vyústil ve zhoršení zdravotního stavu jeho bratra z důvodu ztráty stabilního rodinného prostředí. Z výše uvedených důvodů se žalobce rovněž domnívá, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a je tak dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s obsahem žalobních námitek, jelikož nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Ve své již třetí žádosti žalobce uvedl, že netuší, proč rodina vlast opustila a ani si nevzpomíná, jestli měl on či bratr před odjezdem nějaké problémy. O žádném konkrétním nebezpečí v případě návratu žalobce neví. Jestliže matka žalobce má nějaký reálný důvod obávat se návratu do vlasti, měla dostatek času, aby tuto skutečnost žalobci sdělila. Pokud takové existují, měl je žalobce v průběhu řízení sdělit. K tomu mu byl dán dostatečný prostor.
8. Správní orgán i nadále setrvává na názoru, že důkazní břemeno má unést žadatel, jak potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, kde je uvedeno: *„Žadatel o mezinárodní ochranu tedy musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69).“*
9. Žalovaný rovněž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 4 Azs 206/2018-31. *„Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 Azs 1/2011-82, vysvětlil, že „obecně platí, že povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu (...). Jinak řečeno, pokud osoba žádá o udělení mezinárodní ochrany, musí před správním orgánem uvést všechny skutečnosti a důvody, pro které tak činí. Nejvyšší správní soud rovněž také vyslovil, že ze žádného ustanovení zákona o azylu, ani z jiného právního předpisu, nelze dovodit, že by správní orgán měl povinnost sám domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činit příslušná skutková zjištění. Pokud tedy žalovaný umožnil během správního řízení stěžovateli sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, není jeho úkolem předitovat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována.“*
10. Žalovaný nevycházel pouze ze sdělení žalobce, ale žádost posuzoval i na pozadí aktuálních informací o zemi původu, ke kterým měl žalobce možnost se vyjádřit, tak ovšem neučinil. Správní orgán v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že posuzuje osobní situaci žalobce, odkaz na situaci bratra není relevantní, když zákonným zástupcem bratra je jejich matka. Je-li v nejlepšího zájmu dítěte život ve stabilním prostředí, pak s tímto koliduje opakované svévolné vracení se z České republiky do Německa.
11. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal úvahy vedoucí k vysloveným závěrům. Argumentace žalobce není způsobilá zpochybnit správnost a zákonnost rozhodnutí, když nebyly zjištěny konkrétní překážky návratu do vlasti, které by bylo možné hodnotit jako azylové důvody. S respektem k nejlepšímu zájmu nezletilého bratra žalobce žalovaný podotýká, že předmětem hodnocení žádosti bylo posouzení osobní situace žalobce ve vztahu k zemi původu. Nelze tak dovodit rozpor s ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
12. Žalovaný neshledal překážky pro zdárnou integraci žalobce v Arménii, kde dosud pobývá jeho teta a prarodiče. K tomuto odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2019, č. j. 8 Azs 255/2018-73, dle kterého: *„O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na*

území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě.“

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Jednání soudu

14. Zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na žalobu a na písemná doplnění.

15. Zmocněná pracovnice žalovaného uvedla, že odkazuje na vyjádření k žalobě.

16. Následně byl proveden účastnický výslech žalobce. Ten uvedl, že pobýval v několika evropských státech a nedovede si představit návrat do Arménie. Při práci v zemi původu by nemohl podporovat svoji matku. V České republice pracuje a dokáže tak žít jak sebe, tak i ji. K odchodu ze země původu uvedl, že v té době byl nezletilý a vše za něho řešila jeho matka, nicméně on i jeho bratr pocítovali nebezpečí. Rodina nemohla setrvat v původním místě bydliště, museli se schovávat. K současné situaci v zemi původu uvedl, že probíhá válka mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Žalobce je povinný k vojenské službě a již rok, vzhledem ke své nepřítomnosti v zemi původu, by byl považován za dezertéra. Za to mu hrozí tříletý trest odnětí svobody a následné odeslání do místa konfliktu. Proto je v tuto chvíli jeho život na území Arménie v ohrožení. Ve válce byli zastřeleni 4 jeho přátelé, další jsou pohřešováni. Pokud by byl ve válce zabit i on, neměl by jeho matku kdo žít.

17. Dále soud k aktuální situaci v zemi původu konstatoval zprávy z médií. Z příspěvku iRozhlasu vyplývá, že bylo vyhlášeno stanné právo a všeobecná mobilizace a že v Arménii panuje neutěšený stav. K těmto okolnostem bude soud při svém rozhodování přihlížet.

18. V konečném návrhu zástupce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, proto navrhuje, aby soud rozhodnutí zrušil.

19. Zmocněná pracovnice žalovaného v konečném návrhu konstatovala, že napadené rozhodnutí považuje za věcně i právně správné a odkázala na obsah správního spisu. Ani nově uvedené skutečnosti nemohou být považovány za azylově relevantní. Situaci žalobce doporučila řešit v intencích zákona o pobytu cizinců. Žalobu navrhla zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

21. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 7. 5. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 13. 5. 2019 žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Arménie, vyznává arménskou apoštolskou církev a není, ani nikdy nebyl, politicky angažovaný. Je svobodný a bezdětný. Z Arménie vycestoval dne 26. 11. 2016 letecky z Jerevanu přes Varšavu do Prahy. Po příletu se vydal automobilem do Hamburku, kde matka požádala dne 27. 11. 2016 jeho jménem o azyl. V červnu byl v rámci dublinského řízení transferován do České republiky. V září 2017 se opět vydal do Německa, aby tam požádal o azyl. Dne 12. 7. 2018 byl zpět transferován do České republiky. V létě 2018 odjel s rodinou znovu do Německa, kde pobýval až do posledního

transferu uskutečněného dne 7. 5. 2019. Vyjma Německa a České republiky žalobce nikdy nepobýval na území žádného státu Evropské unie. O mezinárodní ochranu žádala matka jeho jménem v letech 2017 a 2018 v České republice a v letech 2016, 2017, 2018 v Německu.

22. Dne 30. 7. 2019 byl s žalobcem veden pohovor, v průběhu kterého uvedl, že v Arménii žil v Jerevanu se svou matkou, bratrem, tetou a prarodiči. Žalobce v té době navštěvoval základní školu. Na svého otce si nepamatuje, neví, zda měl ve vlasti dluhy či potíže. Následně žalobce uvedl, že v době opuštění vlasti byl nezletilý a o ničem nerozhodoval. Neví, proč zemi opustili a ani si nevzpomíná, zda měl on nebo jeho bratr v zemi původu nějaké potíže. Skutečnost, že by je chtěl někdo před třemi lety unést, mu není známa. O odjezdu z vlasti se dozvěděl s jednodenním předstihem, že cílem jejich cesty bude Německo, však netušil. Kdo zařizoval jejich cestu, neví, potíže při vycestování si neuvědomuje. Důvodem svévolného opuštění pobytového střediska byl zdravotní stav bratra, který se v Německu zlepšil.
23. K obavám z návratu do vlasti uvedl, že mu matka sdělila, že jim tam hrozí nebezpečí, toto však nespecifikovala. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je doprovod matky a bratra.
24. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
25. Krajský soud předně konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobné opakování již jednou vyřčeného, a proto soud může v případech shody mezi názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a názorem soudu na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Dle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že v minulosti nebyl nikterak politicky aktivní. Důvody odchodu z Arménie s touto problematikou nespojoval, aplikace § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.
29. Krajský soud rovněž konstatuje, že azylový příběh žalobce ani okolnosti jím uvedené během jednání před soudem není možné hodnotit jako důvody pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Co do okolností odjezdu žalobce

se soud ztotožňuje s jejich posouzením uvedeným na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Z výpovědi žalobce před správním orgánem je zřejmé, že ten opustil zemi původu za účelem doprovázení matky a bratra. Žalobce uvedl toliko obecné tvrzení, že během pobytu v Arménii se musel s rodinou skrývat a opustit původní místo bydliště, nicméně dále nekonkretizoval, kdo byl původcem nebezpečí, ani jaké byly hrozící následky. I v případě, že by soud uvěřil tvrzení žalobce, považuje za vhodné připomenout, že před žádostí o mezinárodní ochranu je třeba využít vnitrostátních prostředků nápravy, takovouto snahu však žalobce ani netvrdil.

30. K otázce branné povinnosti, namítané v průběhu řízení před soudem a vyvstalé zejména v návaznosti na znovurozhoření konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem v oblasti Náhorního Karabachu, krajský soud shrnuje, že jde o zcela legitimní požadavek státu a to i podle mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána (např. Ženevská úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Problematikou odmítání nástupu vojenské služby se zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ve kterém uvedl, že: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projevovaným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“*, nebo v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, dle kterého: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Výše uvedené závěry je možné vztáhnout i na věc nyní projednávanou.
31. Krajský soud vnímá obavu žalobce z nemožnosti živit svou matku a bratra v případě, kdy by byl zapojen do probíhajícího válečného konfliktu, nicméně znovu opakuje, že samotná neochota žalobce nastoupit do armády nebo snaha vyhnout se nástupu do ní, není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Zejména pak v případě, že se tato povinnost týká všech obyvatel Arménie bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství nebo politické přesvědčení. Jak plyne z Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a z Newyorského Protokolu z roku 1967, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“* Požadavek státu na výkon vojenské služby proto v souladu s konstantní judikaturou není možné považovat za pronásledování. Jde o legitimní požadavek státu na své občany, jehož účelem je obrana státu pro případ ohrožení a občané jsou povinni tomuto vyhovět.
32. Krajský soud rovněž považuje za správné, zákonné a dostatečně odůvodněné neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, a to s ohledem na to, že žalobce není v postavení žádné z osob uvedených v odst. 2 uvedeného ustanovení. Ostatně žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani ničeho nenamítal.
33. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“* K tomuto krajský soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického

usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobce v průběhu správního řízení. Za důvod zvláštního zřetele není možné s ohledem na uvedenou judikaturu považovat ani obavu žalobce z povolání do armády. Stejný závěr lze pak dovodit i co do otázky ozbrojeného konfliktu, kterou se soud zabývá v další části tohoto rozsudku.

34. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
35. Co do v žalobě namítaného důvodu udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu krajský soud uvádí, že se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí a tam odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy žalovaný správně odkázal na usnesení ze dne 8. 11. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-55, dle kterého nejsou rodinné vazby v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle 14a zákona o azylu. Tato skutečnost nicméně nevylučuje možnost žalobce řešit jeho situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
36. K panujícím konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem a s tím souvisejícím § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu krajský soud uvádí, že z okolností krajskému soudu známých nelze situaci v Arménii klasifikovat jako tzv. „totální konflikt“, jelikož probíhající boje nedosahují takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Arménie byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Probíhající konflikt je izolovaný pouze v oblasti Náhorního Karabachu, přičemž místem pobytu žalobce a jeho rodiny byl před jejich odchodem ze země původu Jerevan, tedy hlavní město Arménie, vzdálené od míst bojů přibližně 300 km. Nelze tudíž dovozovat, že by zde žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud k situaci na Ukrajině, např. v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, nebo ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69.
37. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu toho ustanovení.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. října 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně